

— Е, казалъ кралѣтъ, кое избрали селянитѣ?

— Тѣ постѣпили така, както искалъ свещеникѣтъ, — казалъ разказвачѣтъ. — Селянитѣ разбрали, че той имъ желае доброто и се отказали да ламтятъ за намѣреното богатство; тѣ го замолили да иде въ гората и да затрупа сребърната рудница съ клони и камѣни, тѣй че и тѣхнитѣ потомци да не могатъ да я намѣрятъ.

— И свещеникѣтъ си останалъ беденъ, като селянитѣ?

— Да, отговорилъ разказвачѣтъ, той е беденъ колкото и другитѣ.

— Ти ми разказа хубава история, казалъ кралѣтъ и навелъ глава.

Свещеникѣтъ стоялъ предъ него и мълчалъ. Подиръ малко кралѣтъ заговорилъ:

— За сребърната ли руда мислѣше, когато ми казваше, че тукашниятъ свещеникъ може да ми даде, колкото пари ми трѣбватъ?

— Да!

— Но азъ не мога да го изнасилвамъ, казалъ кралѣтъ. Мога ли да го застава да ми покаже рудницата, когато самъ той се е отказалъ отъ всички житейски блага?

— Това е друга работа, казалъ свещеникѣтъ. Щомъ е въпросъ за отечеството, на което сж нуждни пари, въ тоя случай той ще се съгласи да отстѣпи.

— Увѣренъ ли си въ това? попиталъ кралѣтъ.

— Да, увѣренъ съмъ.

— А нима той не би се безпокоилъ, какво ще сгане въ такъвъ случай съ енориашитѣ му?

— Каквото Богу е угодно!

Кралѣтъ станалъ отъ креслото, отишълъ до прозореца и погледналъ насѣбрания долу народъ. Колкото повече гледалъ, толкова повече свѣтвали голѣмитѣ му очи и самиятъ той се чувствувалъ като че ли нараствалъ.

— Можешъ да съобщишъ на тукашния свещеникъ, казалъ кралѣтъ, — че за краля на Швеция нѣма по-добра гледка отъ тази на тоя народъ.

Кралѣтъ се отдрѣпналъ отъ прозореца, погледналъ свещеника и съ усмивка попиталъ:

— Нима свещеникѣтъ тука е толкова беденъ, че веднага щомъ свърши църковната служба сваля църковната одежда и се облача като селянинъ?